

Μία παραγωγή που πρωτοπαρουσιάστηκε το 1994 **στο Μόντρεαλ** και από τότε έχει γνωρίσει παγκόσμια επιτυχία. Μία παράσταση **με μπαρόκ και οπερατικό ύφος**, με φανταχτερές στολές, πρωτότυπη, ζωντανή μουσική **και ένα περίτεχνο σκηνικό**.

Από τις 3 έως τις 12 Σεπτεμβρίου στο κλειστό Γήπεδο Μπάσκετ του ΟΑΚΑ

Το περίφημο **Cirque du Soleil** για πρώτη φορά στην Ελλάδα

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΪΛΑΚΗ

Είναι η καλλιτεχνική ομάδα που κατάφερε να μεταμορφώσει το τσίρκο και τα θεάματα του δρόμου σε υψηλή τέχνη, αντλώντας -παράλληλα- στοιχεία από την ποπ κουλτούρα και χρησιμοποιώντας τα με ασυνήθιστη ευρηματικότητα. Ο λόγος για το περίφημο Cirque du Soleil που θα έρθει για πρώτη φορά στην Ελλάδα -από τις 3 έως τις 12 Σεπτεμβρίου στο κλειστό Γήπεδο Μπάσκετ του ΟΑΚΑ- με μία παραγωγή που πρωτοπαρουσιάστηκε το 1994 στο Μόντρεαλ και από τότε έχει γνωρίσει παγκόσμια επιτυχία. Μία παράσταση με μπαρόκ και οπερατικό ύφος, με φανταχτερές στολές, πρωτότυπη, ζωντανή μουσική και ένα περίτεχνο σκηνικό, που υποστηρίζει ιδανικά αυτό το εκπληκτικό θέαμα.

Πρόκειται για ένα επιβλητικό σκηνικό μνημειακών διαστάσεων, το οποίο έχει στηθεί πάνω σε μια τεράστια σκηνή με κρυφούς μηχανισμούς που εμφανίζουν -ως διά μαγείας- τα λειτουργικά της τμήματα. Και πάνω τους, ψηλά, πολλά μέτρα πάνω από το έδαφος, η άλλη, η εναέρια σκηνή. Το αποτέλεσμα συνολικά είναι ένα μοναδικό μείγμα επιδεξιότητας, δύναμης και ταχύτητας σε συνδυασμό με τις πλέον καθηλωτικές ερμηνείες.

Όλα, πάντως, ξεκίνησαν στο Μπε-Σεν-Πολ, μια μικρή πόλη κοντά στο Κεμπέκ του Καναδά. Εκεί, στις αρχές της δεκαετίας του '80, μια ομάδα θεάτρου του δρόμου -μια παρέα πολύχρωμων χαρακτήρων- τριγυρούσε στα σοκάκια περπατώντας πάνω σε ξυλόποδα, κάνοντας ταχυδακτυλουργίες, χορεύοντας, καταπίνοντας φωτιές και παίζοντας μουσική. Οι νεαροί καλλιτέχνες είχαν καταφέρει να εξάψουν την περιέργεια και να κερδίσουν τους κατοίκους της πόλης -ανάμεσα σε αυτούς και τον Γκι Λαλιμπερτέ, ο οποίος ίδρυσε το περίφημο Cirque du Soleil. Μάλιστα, εκείνη την εποχή, το Κεμπέκ γιόρταζε τα 450 χρόνια της ανακάλυψης του Καναδά από τον Ζακ Καρτιέ, και χρειάζονταν μια εκδήλωση που θα μετέφερε το εορταστικό πνεύμα και στην επαρχία. Τότε, ο Γκι Λαλιμπερτέ κατάφερε να πείσει τους διοργανωτές, προτείνοντάς τους ένα θέαμα που είχε ονομάσει Cirque du Soleil, δηλαδή Τσίρκο του Ηλιού. Και από εκείνη τη στιγμή, αυτή η καλλιτεχνική ομάδα του «μεγαλύτερου θεάματος στον κόσμο» θα εξελισσόταν τόσο, ώστε να φτάσει σήμερα τους 5.000 εργαζομένους, με 1.300 καλλιτέχνες και 100.000.000 θεατές σε 300 πόλεις, 40 χώρες και 5 ηπείρους. Όσο για την «Alegria» έχει αρκετές ιδιαιτερότητες: Η ζωηρή και συγκινησιακά φορτισμένη μουσική επένδυση κινείται από την τζαζ και

την ποπ, μέχρι το τάγκο και την παραδοσιακή εβραϊκή μουσική των γάμων. Το σκηνικό της, με έναν γιγάντιο θόλο στην κορυφή και με περίτεχνες κολόνες και κιγκλιδώματα, αποτελεί μία κατασκευή ρωμαϊκών διαστάσεων. Οι πολυτελείς φορεσιές των χαρακτήρων είναι φτιαγμένες από πολύχρωμα υφάσματα τα οποία έχουν στολιστεί στο χέρι με δαντέλες, φτερά και πούλιες ανασύροντας μνήμες από τις φανταχτερές στολές που φορούσε κάποτε η αριστοκρατία στις Βερσαλλίες και στα άλλα ευρωπαϊκά παλάτια.

Στο διάστημα της διύμηση ωρών θέαμα (με διάλειμμα) παρουσιάζονται ακροβατικά που κόβουν την ανάσα, ανάμεσα στα οποία, η έντονα αισθησιακή «Συγχρονική Αιώρα» και οι απίστευτα δυναμικές «Εναέριες Μπάρες», όπου παράτολμοι ακροβάτες πετούν στον αέρα, για να τους πιάσουν συναδελφοί τους που κάνουν κούνια σε ύψος 12 μέτρων πάνω από το έδαφος. Επίσης, ξεχωρίζουν το «Μονοπάτι της Δύναμης» με τους ιλιγγιώδεις ρυθμούς, και η «Άσκηση Επιδεξιότητας» με τον «Τροχό του Σιρ» για την αυτοκυριαρχία, τον έλεγχο και την ευκινησία των συμμετεχόντων καλλιτεχνών. Και ακόμη, η ορχήστρα χρησιμοποιεί ακουστικά όργανα, ανάμεσα στα οποία το ακορντεόν, θυμίζοντας τις μελωδίες των Τροβαδούρων, ενώ συγχρόνως ζωντανεύει τα τραχιά, αυθεντικά ακούσματα του δρόμου. Και κάτι ακόμα: «Alegria» στα Ισπανικά σημαίνει «αγαλλίαση, χαρά, ψυχική ευφορία». Χρησιμοποιείται, ωστόσο, από τους Ισπανούς όχι σε καταστάσεις ευθυμίας, αλλά αντίθετα, σε καταστάσεις προβλημάτων, θλίψης και πόνου, σαν αντιδοτο και γιατρικό, για να τις «εξορκίσουν». Ίσως, τελικά, οι παραστάσεις αυτές εκτός από την αναμενόμενη ψυχαγωγία που θα προσφέρουν στους θεατές, να υπαινίσσονται και μία προτροπή: να αντιπαραθέσουμε την «alegria» στην εσχάτως χιλιοειπωμένη -και αναμφίβολα βασανιστική- ελληνική λέξη «κρίση»...